

THEO ANGELOPOULOS

Theo Angelopoulos va néixer a Atenes (Grècia) el 1935. Va estudiar Dret a Grècia, Literatura a París i cinema a l'Institut d'Alts Estudis Cinematogràfics (IDHEC) de París. Entre els anys 1964 i 1967 es va dedicar a la crítica de cine al seu país i el 1968 comença la seva filmografia fins a ser considerat avui un dels més emblemàtics representants del cinema d'autor europeu.

Les seves pel·lícules han obtingut el reconeixement en els principals festivals internacionals. La seva consagració va tenir lloc l'any 1975, en guanyar el premi FIPRESCI de la crítica internacional al Festival de Cannes per "O Thiasos" (El viatge dels comedians). Més tard, guanyaria el Lleó d'Or al Festival de Venècia (1980) per "O Megalexandros" (Alexandre el Gran), el premi Fènix com a millor pel·lícula europea l'any 1988 per "Topio stin omichli" (Paisatge a la boira), el Gran Premi del Jurat del Festival de Cannes l'any 1995 per "To Vlemma tou Odyssea" (La mirada d'Ulisses) i la Palma d'Or del Festival de Cannes com a millor pel·lícula per "Mia Eoniotita Ke Mia Mera" (L'eternitat i un dia) l'any 1998.

Theo Angelopoulos adopta i exerceix una concepció del cinema fortament influïda per les teories de Bertolt Brecht. Els seus films recorren la història en proporcions desiguals però amb una importància sempre decisiva. Tots els seus films interroguen la realitat des d'una perspectiva marxista que exigeix la seva contextualització, provoca la dialèctica i condueix a l'anàlisi crítica d'unes imatges que, al seu torn, s'inscriuen en el propi discurs històric que tracten. El cinema d'Angelopoulos, en tenir com a principal objectiu la recerca d'identitat -tant individual com col·lectiva-, es converteix en utòpic en tant que la identitat no pot ni completar-se ni adquirir-se, convertint-se en una lluita constant, en un procés al darrera d'una unitat desitjada, però inabastable.

Angelopoulos, partint d'aquesta situació, intenta llançar camins des de l'exili, i en la seva mirada, la llum i l'esperit de la Tragèdia grega es projecten com la forma més perfecta que l'home ha generat per a tractar d'entendre's, entenent allò que l'envolta.